

NOITES MEIGAS

Por: Maracaibo
Aos meus netos Adrián e Noa

Ninguén podía responder, brillando polo leste con rostro de muller empolvada e coloretes de mandarina, asomábase sorrinte a lúa chea.

En Melide, no bosque de altos eucaliptos, pequenos carballos e salgueiros, trilaban os paxariños ... novos amigos, compañeiros e a mariñeira tripulación, seducidos ou namorados da paisaxe da Illa naquel plenilunio cheo de maxia.

Entón, aquela dama á que chamaban “Mata Hari”, encantadora, coa súa gracia de meiga, embruxábanos como coellos no país das marabillas.

De volta da fonte, cando cantaba o moucho de orelas, coa toalla de turbante, entrou na tenda. A unhas zancadas do “Salón de Té”, unha acolledora cabana feita de ramas, xestas, fentos e canas, cunha mesa á xaponesa ..., a luz da candeia iluminaba o lenzo amarelento a modo cunha pantalla panorámica. Naturalmente, ela non sabía que a contemplaban dez indios fumando uns aromáticos puriños camaweyanos. Comezaba o espectáculo das sombras chinescas, risas chorosas, chorros de gasosa, pipas e o fume do sándalo.

As sombras de Shiva iluminada!!!

O po de arroz, o lapis de ollos, a barra de labios, os seus cabelos de veludo, a súa erótica silueta ... de marabilla co galiñeiro encandeado, ata que un berro espantoso resoou no eco do bosque frondoso: AAAAAAAA!!!! UNHA TARÁNTULA!!!!

Regañou o trapo e sen dubidalo saíu polo fondo da tenda perfumadiña de brea. Bailamos a tarantela entre auga de rosas,

de borraaxe e verbena. O susto pasara... o misterioso queimacasas desaparecía co impulso dunha rolante racha elevándose sobre a enmarañada rocha, por onde baixan as serpes á praia.

Prenderon o faroliño de petróleo... “un queimacasas embreado, un cangrexo negro e peludo agochado baixo o saco... ao ser descuberto escapou preso do pánico, enredado saíu arrastrando o suxeitador de seda e o vento levouno polos ceos”.

Na “Illa Misteriosa”... colmados de risa a punto de cruz, un ramallete de flores silvestres, encaixes de palillos e de agullas de gancho con fíos de cores... brindando cuns chupiños dun anello ron cubano, unha antiga botella bucaneira do fondo da illa do Gran Caimán.

Pequenos budas en loto arredor da mesa de canas, un cunco con guindas... e rostros risoños ollando belos debuxos e acuarelas. De regalo, un colar de caracoliños, margaritas, conchiñas de orelas de mar con reflexos púrpura dunha exótica nácar de Océano.

<<Mobilis in Mobili>> Avante toda, estrela luminosas de plancto. Escintileos vermellos e desembarcamos no peirao, as gaitas soaban afinadas nas tabernas da illa.

Baixo o ronco son dunha gaita de granadillo, unhas ánforas de cervexa desbordantes de espuma e alegría mariñeira, cálida velada e cariñosos bicos. Compañeiros de tantas singraduras.

Retirámonos ao compás da lúa amarela, hipnotizados polas luces do Faro, baixo a inmensidade, a verdosa Estrela Polar, o norte celeste e as constelacións circumpolares... fascinante Banda da Vía Láctea no Cisne. Luminosa botella de gasosa con diminutos vagalumes... pequenas luces pestanexantes, acariciados polo murmurio da brisa do norte, camiñando paseniñamente polo serpeante sendeiro que nos levaba en fila india ao fondeadoiro de Melide, belos sonos, as brasas brillaban na praia, a bucaneira tocaba a guitarra, cantaba coma unha serea... o mar encalmado, luminescente, temperado e ela ao meu lado.

Enigmáticos asubíos salvaxes repetidos contra vento e marea, con certa graza mariñeira no aparello de popa, no espello, con certa risa de coello. Todo un loro de mar, un Robinsón nunha illa meiga.

Sobre o ombreiro de babor, á roda do temón, ou no cabrestante. Silenciado o loro, cun apósito e cordel de bramante,..., empopados con grandes orellas de elefante.

Rumbo sur, o mascarón do bauprés cara aos promontorios das Illas Cíes, a todo trapo con vento en popa, planeando, foques voantes, cangrexas e a escandalosa mesana, con escala nos baixos dos Beduídos, os serviolas en proa e na cofa un vixía.

Enfronte da Punta do Cabalo, á capa, velas ao pairo, á altura do Facho da Costa da Vela, con suave brisa rolante del NW, calma chicha e o sol no céntit.

Alí estaba a Furna dos Pesos cargada de misterios..., inaccesibles acantilados e alucinantes arrecifes de rocha e bancos de area. A ver se vemos algún pecio barrido polas marusías e o mar de fondo,..., unha onza, unha peza de a oito, un doblón de ouro, un patacón ou algún peso de vella prata,..., dun misterioso naufraxio da época da Flota da Prata. Santo Cristo!!! Algarabía alborotada de cen gaivotas,..., preparados para a inmersión. Okey e saltaron catro ras ao inmenso azul oceánico. Subía a marea,..., ao cabo de vinte e tres minutos a trinta metros, nas covas do fondo, ascendemos á superficie sen perigo da narcoses ou a chamada borracheira das profundidades, a tarauana dos buzos de perlas.

A rápida motora pneumática esperábanos a salvo dos baixos,..., planeando gaivotas e parellas de mascatos, nas negras pedras en preamar, piaban os araos e as alcas.

Izamos todo a bordo, áxiles pescatas,..., calzámonos as alpargatas e manobramos a barlovento. Na entreponte, o botín inocente: <<Unha lagosta, dous lumbrigantes, un robusto boi e unha ducia de percebóns>>. Silenciosas gomas de finos arpóns: <<Dous robalos, unha boa corvina, catro douradas e tres sargos reais>>. Na gaiola do juanete estaba a secar un bonito cazón, e un congro no cofre de salgar, un cestón de cabalas e agullas ao corricán.

Coas lentes de ver ao lonxe de larga vista, divisamos as peludas cabras montañeiras, nas cimas rochosas de Monteagudo... Un espellismo!!! Un trasno tocando a fruta!!! Ou unha alucinación!,..., pola amura de popa quedaban os altos promontorios, calas e cantís de Poseidón,... e Monte Faro, castros e concheiros da Illa dos Deuses aos abordaxes dos falcóns dos mares.

Longas bordadas de bolina, gañando altura con vento cálido do norte, a mar rizada seguindo a estela dun delfín, o pequeno bergantín a mar cortaba.

Chispas de pedernal, soprando a mecha do chisqueiro, ulía a xofre e vento mareiro. Unha peza e un peso de 100 pts! Rubios Bisontes e Celtas Cortos! Habelas hainas! Nos dicía a bucaneira bordando unha estrela vermella..., e soou a gaita grileira.

Pola alta verga da cangrexas de mesana, lucía a bandeira galega polos sete mares. Devoramos o salpicón, bocados exquisitos do mar..., ao son da zanfona a tripulación unhas cantigas cantaba. O incandescente globo do Sol ocultábase polo curvado horizonte mariño. Máis tarde levantábase a Lúa colorada, arribando na Illa de Ons, repicou a campaña do bergantín, tin – tin, largando cable fronte ao fortín.

A sotavento, un pesqueiro da ardora..., traíñas, racús, galeóns..., e dornas alcatranadas. Ramalletes de plumas de gaivotas, cormoráns, andoriñas, mascatos e araos... Talismáns ao vento para espantar aos meigallos... aceite, pan e allos.

Dende a cofa do trinquete a vista de aparellos de mirar de lonxe, ollando Melide na noite máxica, leña de eucalipto e toxo bravo nas fogueiras. Caldeiradas e caldeiretas de barro a fogo lento... Fornos e lareiras de pedra labrada daqueles castrexos celtas, pastores ou druídas dan antigüidade na noite dos tempos do fogar de Breogán. Danzaba a lúa de nácara no espello do mar luminescente e do ceo caeu unha bágoa.

Alegres frutas, gaitas e violíns, aromas de azucenas, vasoiras e alecríns. Xiraba o manubrio da zanfona..., o trovador recitaba unha cantiga dun conto de fábula, noite meiga nas areas douradas.

*"Hai un Kraken no fondo do mar,
aos peixiños quere espantar
cunha buguina do mar.
Co ás de picas ha de gañar,
cos corazóns quere xogar
hai un Kraken no fondo do mar:
Á escola vai a asubiar.
Hai un Kraken no fondo do mar.
A gaita quere tocar."*

